

гласове. По едно време баща ми се засмѣ отъ сърдце. Той каза на тримата гости нѣщо радостно и следъ малко единъ слабъ, но чуденъ гласъ запѣ:

Пролѣтъ дойде и пиленце
по Балкана пѣе . . .

Превърнахъ се цѣлъ на слухъ. Пѣсенъта бѣше нова — отъ нашето село никой не я знаеше, дори и младитѣ коледари. Гласътъ, който пѣеше, бѣ тихъ, а на мене ми се струваше, че старитѣ брѣстове и тополи на селото едногласно пѣеха съ пълни гласове. Много ми се искаше да влѣза въ стаята и да седна въ нозетѣ на този, който пѣеше тая чудесна коледна пѣсенъ, та да я слушамъ до насита. И щѣхъ да го направя, ако сестра ми Ирина не бѣше избързала да отвори вратата и да ме стресне:

— Братко, защо не спишъ? Пази се, татко да не те забележи!

— Како, господинъ Тошевъ ли пѣе?

— Да, той пѣе.

— Ти знаешъ ли тази пѣсенъ?

— Бачо ти я знае. А сега върви си легни. Утре ще го накарамъ да ти я изпѣе, да я научишъ.

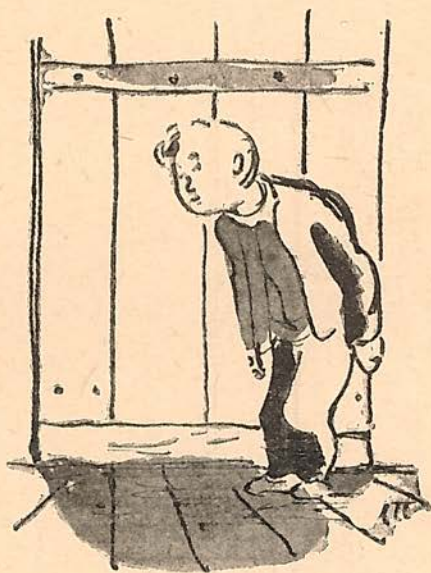
— Коледна пѣсенъ ли е?

— Мило братче, много искашъ да знаешъ!

Сестра ми ме отведе на седа, застави ме да си легна, но на мене никакъ не ми бѣ до сънъ. Пѣятъ пѣсни, а мене не викатъ.

Когато сме въ къщи, винаги следъ вечеря татко ме кара да пѣя. И предъ чужди хора съмъ пѣлъ. Щомъ сж се събрали да се веселятъ, защо не ме искатъ? Бихъ имъ пѣлъ цѣла нощъ — знаехъ всичкитѣ коледни пѣсни.

Докато се лутахъ подиръ детскитѣ си мисли, предъ мене застана господинъ Тошевъ съ многото куршуми. Защо му бѣха тѣзи куршуми? Самъ се

запитахъ и самъ си отговорихъ. Зимно време е, ходи по работа изъ селата. Много гладни вълци ходятъ изъ нивитѣ и пжтищата. Ако утре сутринъта пакъ застане около печката, ще го запитамъ, колко вълци е убилъ.

Пѣсенъта отново ме грабна. Сега пѣеха и другитѣ. Прибѣгнахъ съ затаенъ дѣхъ до вратата. Чухъ едни думи, които